

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: P. L. H.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Pleskalem, advokátem, se sídlem Brno, Koblížná 19, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 14 Az 34/2004 - 20 ze dne 14. 7. 2005,

takto:

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 12. 2003, č. j. OAM - 2865/VL - 10 - P25 - 2003, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatel požádal o azyl, aby si tak legalizoval pobyt na území České republiky. Svou vlast opustil, protože měl existenční problémy, živil se příležitostně, žádné stálé zaměstnání neměl a ani se jej nepokoušel hledat. Příjmy mu však sotva stačily na živobytí. Jiné problémy ve vlasti neměl, odcestoval s pomocí převaděče, který mu cestu zprostředkoval. Žalovaný tak neshledal naplnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, v níž zejména namítal, že splňuje podmínky pro udělení azylu § 12 zákona o azylu nebo přinejmenším podmínky pro vztažení překážek vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný jeho situaci posoudil nesprávně, nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci. Proto stěžovatel navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovaného k dalšímu řízení.

Rozsudkem blíže označeným v záhlaví krajský soud žalobu zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žalovaný dostatečně a přesně zjistil skutečný stav věci a na základě shromážděných podkladů dospěl ke správným právním závěrům. Stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ani pro vztažení překážky vycestování podle § 91 téhož zákona. Důvody stěžovatelem uváděné nejsou ani důvody hodnými zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 10. 10. 2005.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel dne 17. 10. 2005 kasační stížnost, kterou odůvodňuje § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že krajský soud nedostatečně posoudil skutkový stav věci a nesprávně dospěl k závěru, že stěžovatel nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 a § 14 zákona o azylu. Důvodem stěžovatelova odchodu z vlasti byla jeho obecná nespokojenost se stavem vietnamské společnosti a též jeho politické názory, které jsou v rozporu s oficiální politikou země. Ve Vietnamu dochází k porušování základních lidských práv a svobod. On sám by v případě návratu byl pronásledován. Ekonomické důvody k opuštění své vlasti neměl. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel rovněž žádá, aby jím podané kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti uvádí, že její odůvodnění považuje za vadné, neboť se nestýká s důvody, které stěžovatel uváděl v průběhu správního řízení a v žalobě ke krajskému soudu. O svých politických názorech a případném pronásledování se stěžovatel zmiňuje až v kasační stížnosti, přičemž v průběhu správního řízení uvedl pouze ekonomické důvody. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný odmítnutí kasační stížnosti pro nepřipustnost.

Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 zákona s. ř. s.), osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud tedy za této situace kasační stížností napadený rozsudek přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelovo tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nejvyšší správní soud předesílá, že nesprávným posouzením právní otázky je omyl soudu při aplikaci právní normy na zjištěný skutkový stav, přitom o mylnou aplikaci právní normy by šlo tehdy, pokud by soud na zjištěný skutkový stav použil jiný právní předpis, než který měl správně použít, nebo jinou právní normu (jiné konkrétní

pravidlo) jinak správně použitého právního předpisu, než kterou měl za daného skutkového stavu správně použít, anebo pokud by aplikoval správný právní předpis (správnou právní normu), ale dopustil by se nesprávnosti při výkladu.

Nejvyšší správní soud proto přezkoumal postup krajského soudu při posouzení existence důvodů pro udělení azylu a vztažení překážky vycestování ve stěžovatelově případě. Stěžovatel výslovně uvádí, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 13 odst. 2 zákona o azylu. Tuto námitku však nijak nepodložil tvrzením o tom, že by někdo z jeho rodinných příslušníků – vymezených právě citovaným ustanovením zákona o azylu, obdržel v České republice ochranu formou azylu. Ani z obsahu správního spisu takové skutečnosti nevyplývají, a proto je tato jeho námitka nedůvodná. Z obsahu odůvodnění kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel namítá též nesprávné posouzení důvodů pro udělení azylu podle § 12. Ke skutečnostem, které však nově uvádí až v kasační stížnosti, tedy k domnělému nesouhlasu s politikou jeho vlasti či hrozícímu pronásledování z těchto důvodů, Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlížet. Pokud tak krajský soud opřel zamítnutí stěžovatelovy žaloby o to, že neuvedl žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že by v zemi svého původu byl vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo se takového pronásledování opodstatněně obával, použil správný právní předpis a správnou právní normu a nesprávnosti se nedopustil ani při interpretaci. Ustanovení § 12 zákona o azylu vymezuje důvody pro udělení azylu taxativně, přičemž nemožnost nalézt stále zaměstnání s dostatečným výdělkem takovým důvodem být bez dalšího nemůže. Tato stěžovatelova námitka tedy rovněž není důvodná.

Podle § 14 zákona o azylu lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu, pokud v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ze spisů nevyplývají žádné skutečnosti svědčící o překročení mezí správního uvážení žalovaným nebo o jeho zneužití, neboť žalovaný posoudil stěžovatelovu osobní situaci a důvod hodný zvláštního zřetele k udělení humanitárního azylu neshledal. Krajský soud, který tomuto závěru žalovaného přisvědčil, proto opět aplikoval správný právní předpis, který správně interpretoval. Ani tato stěžovatelova námitka tedy není důvodná.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné

náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu